

SIEGFRIED E. VAN PRAAG

straat om de wacht te zien binnenkomen en wegtrekken. Dan neuriede ik het Carmen-melodietje:

Ell' reviendra quand la garde montante
Remplacera la garde descendante.

En hij vroeg maar, de kleine David met de mooie gulle oogen van zijn moeder, vroeg me over 't verschil in uniformen, waarvan ik niets wist — en of de cavalerie sterker was dan de bereden politie. Vragen van jongetjes zijn sprookjes op zichzelf; ze fantaseeren de heele wereld uit elkaar en zetten haar weer op een nieuwe manier in elkaar. Wanneer ik m'n hand op z'n ruige, zwarte bol legde, schudde hij die nog niet af, maar drukte z'n hoofd tegen m'n zij op. Wat me in m'n kind nog meer ontroerde dan zijn fantasie en dat wat hij begreep, was dat wat hij nog niet begreep. Het ruwe woeden van de harts-tochten over deze aarde, daar begreep, daar giste David nog niets van: ijverzucht, haat en vooral liefde. Liefde, 't voornaamste, 't wildste dat ons toegewaaid wordt, daar giste hij niets van. Met verbaasde oogen zag hij op een middag, toen we in 't Oosterpark wandelden, dat in een laantje een jongeman een meisje tegen zich aandrukte en kustte. Eva sloeg haar oogen neer. Maar David keek verbaasd en riep: ai, papa! Voor hem deden die twee iets vreemds. David begreep eten, drinken, slapen, spelen, allerlei dingen die groote menschen net zoo doen als kinderen. Maar dat begreep hij niet. 's Avonds toen 't meisje ze naar bed gebracht had en ik even naast z'n bed stond, kwam hij erop terug en vroeg: Zou die jongen naar Indië moeten reizen? U begrijpt hoe die naïveteit, dat niet begrijpen van den ernst en de wildheid der liefde, me in m'n kind ontroerde. Vier jaar eerder had hij ook zoo voor de kachel gestaan en me gevraagd, waar die mooie vlam van gemaakt was. Als een hertje voor een waterplas wilde hij z'n handje aan 't vuur leggen en was er toch ook bang voor en zette aarzelend een stap terug. Dat is vermakelijk. Wanneer een achtjarig jongetje dat andere dolle vuur ziet, nieuwsgierig is en terugdeinst, is dat ontroerend voor een vader. 't Is m'n mooiste herinnering aan m'n zoon; de tijd dat zijn zieltje en z'n lichaampje het hem onmogelijk maakten iets van de liefde te begrijpen.

Ik was in de eerste plaats. . . . is een zin die veel gezegd wordt. Misschien was ik inderdaad door aanleg en afstamming in de eerste plaats vader. Maar ik was in die jaren ook een heftig man. Aan de ten opzichte van kinderen altijd zoo droevige klucht van een tweede huwelijk wilde ik dus niet denken. Wat dan? Ik was te jong getrouwd. En daar-